

endog for Tiden fra 1ste April til 2den October 1855, og har derved bygget sin Ret ved at afvige fra den Regel, at den lovgivende Myndighed, ved hvis Medvirkning Finantsloven er givet, maa være den, som afgjør ved Revision og Decision, om Ansvar med Hensyn til denne Lov er paadråget eller ikke, ligesom det var Tilfældet ved Overgangen i 1848—49, da ingen Revision fra Rigsdagens Side har fundet Sted, førend en Finantslov var udgivet, hvortil Regnskabet støttede sig. Det er blevet anført, at et Forbehold er uindbydligt, fordi for nærværende Tid, da Rigsraadets Beslutning om Statsregnskabet foreligger, maa Folkethinget beslutte, om det vil gjøre noget Ansvar gjældende ved Rigsretten. Endelig er det forment, at der ikke er mindste Sandsynlighed for, at Hs. Majestæt, efterat have modtaget Rigsraadets Indstilling, vil nægte sin Decharge paa Regnskabet, og det vilde være en betenkelig Conflict for Rigsdagen, hvis den vilde gjøre Ansvar gjældende i Anledning af et Regnskab, der var decideret af Hs. Majestæt i Henhold til Lovens af 2den October 1855, og som er gaaet ud paa, at Kongeriget skal have et Forbehold, som af Folkethinget er taget, gaaer ud paa, at Kongerigets Ret forbeholdes med Hensyn til den i Statsregnskabet for 1855—56 fulgte Beregningsmaade af det Beløb, hvormed Monarchiets fælles Udgifter have overstegt dets fælles Indtægter. Spørgsmaalet angaaer, som bekjendt, om det Tilskud, som Kongeriget skal hve til Fællesmonarchiets Fornødenheder, er det i Budgettet calculerede Beløb eller den Sum, der udgjør Forskjellen imellem Aarets virkelige Indtægter og Udgifter. Udvalgets Fleertal kan ikke overbevise sig om, at den i Statsregnskabet for 1855—56 fulgte og ved den senere Finantslov for Monarchiet fastholdte Beregningsmaade, der i praktisk Henseende ikke har ført til nogen Ulempe eller noget Dyrk for Kongeriget, ganske savner formel Berettigelse og kan derfor allerede af denne Grund ikke tilraade at tage et Forbehold som det omhandlede. Mindretallet (Wes sely), som erkjender, at Formen af et Forbehold ikke er den bedste, skal foreslaae en anden Form for Beslutningen, fordi det ikke anseer Fortolkningen for rigtig. Ved Rigsraadets Indstydelse er Forholdet ordnet paa den Maade, at den i det første Biennium opsparede Kassebeholdning blev for største Delen bestemt til at formindste Landsdelenes Tilskud i det andet Biennium. Aaret 1858—59 har ført til, at den Formindstelse af Kassebeholdningen, som var beregnet til 1,300,000 Rd., er steget til 2,100,000 Rd., navnlig paa Grund af en formindstet Indtægt af omtrent 800,000 Rd. i de calculerede Toldafgifter. Resultatet af Fællesstatens Finantsforvaltning med Hensyn til Kassebeholdning har været den, at den 31te Marts 1859 henstod som contant Kassebeholdning 2,965,000 Rd., medens den begyndte med, ifølge Lov af 7de April 1855, at kunne disponere over en Kassebeholdning af 3,378,000 Rd., det er den contante Beholdning er formindstet med 413,000 Rd. Skjøndt altsaa Tilskuddet fra Landsdelene til Fællesmonarchiet har i det forløbne Tidrum udgjort mindre end Forskjellen imellem Indtægter og Udgifter, eller det virkelige Behov, erholder Spørgsmaalet atter praktisk Betydning, da Kassebeholdningen kun udgjør omtrent 3 Mill. Rd. og denne neppe kan være ringere. Det kan derfor ikke skjønnes, at Landsthinget bør vægre sig ved at udtale sin Mening om Forstaelsen af § 4 i Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855 om Indskrænkning af Grundloven, da Spørgsmaalet desuden er bragt frem af Folkethinget. Mindretallet indstiller derfor: Den Fortolkning af § 4 i Grundlovsbestemmelsen af 29de August 1855 om Indskrænkning af Grundloven af 5te Juni 1849 ansees ikke for rigtig, ifølge hvilken Kongeriget har at tilskyde mere end den forholdsmaessige Andeel af det Beløb, hvormed Monarchiets virkelige fælles Udgifter overstige fælles Indtægterne efter Regnskabet.